ommeti rõmo polle, — ta ſüdda jäi üsna kurwaks.

Kui ta ſedda weel mõtles, näggi ta kirriko õppetaja ühhelt poolt ja ſe illuſa riettega priske nore naesterahwa, kellel temma ſiin Ma peäl ikka paradiſi põlwe arwas ollewad, teiſelt poolt teine teiſe wasto tullewad. Nemmad kõnneleſid teine teiſega. Tawet ſai agga wiimſed ſannad kuulda, mis naesterahwas kirrikoõppetajale wastas: „Pahhemaks ja ikka pahhemaks, — ſe on raske katsminne, mo joud tahhab löppeda, — agga Jummal on armolinne, kül ta ommal aial ommeti aitab.“

Enne kui nemmad teine teiſeſt lahkuſid, kulis ta weel õppetaja ütlewad: „Ma ollekſin jo ennema teie jure tulnud, agga mul on nüüd monni aeg mo koggodusſes paljo hädda ja willetſuſt olnud, ei peäsnud tullema.“

Taweti Pea jäi norko, mõtles: „Neil kahhel ka murret! — Nüüd ma uſſun, et Kaarlil õigus on. Jummal läkkitab meile önne ja önnetuſt, nenda kui ta ſedda kellegile heaks arwab.“

Louna aegas wõttis ta omma leiwa tükki poueſt ja hakkas ſedda närrima. Sel aial tullid need kaks herrat, kes iggapääw ſeält mõda käiſid. Teine ütles: „Polle meie ſeiſus kita ühti, — nä, ſe wannamees ſeäl, leiwa tük käes, mis temmal murret!“ — Tawet naeratas, — ja teine herra andis temmale hõbbe rahha.

Tänna õhto läks Tawet rahholisſema melega koio, kui ial enne. Weel rõõmſamaks ſai ta, kui koddo kulis, et Kaarli nattoke parram olli. Teiſel hommikul läks ta Kaarli jure, räkis, et temmal rummalad mõtted olnud, — mis ta näinud ja kuulnud, ja mis ta ſe peäle iſeenneſes mättelnud. Ta olli ſelle ühhe päwaga ni paljo õppinud, et ta moistis pitka jutto räkida Jummala ſurusſeſt, hallastusſeſt, heldusſeſt ja tarkusſeſt. Moistis ka üttelda, mis Kaarli temmale piibliſt luggenud: „Jehowa önnistaminne, ſe teeb rikkaks.“ (Õpp. Sann. 10, 22.) „Monni